

lig Domstol, der netop ikke raader over tilnærmelsesvis den samme Indsigt i de Forhold, der her kan blive Tale om at bedømme.

En af de ærede Talere udtalte sig imod at yde Erstatning til Børn ogsaa ud over det 18de Aar. Lovforslaget bestemmer, at der, hvor der er Trang til Stede, kan ydes disse saavel som ældre Børn Hjælp til normal Udførelse af paabegyndt Skolegang, Lære eller Studium“. Denne Bestemmelse er indsat for at dække Begrebet i § 3, at der skal ydes Erstatning, for det Tab, vedkommende lider. Det kan nemlig ikke nægtes, at det Barn, som mister sin Forsørger, lider et Tab, der gaar langt ud over de 200 Kr. aarlig indtil det 18de Aar, som skal være Hovedregelen; hvis vedkommende Forsørger kan siges at have Betingelser for at give sit Barn en fuldstændig akademisk Uddannelse. Det kan dog ikke nægtes, at hvis en ganske jævnt stillet Mand uden Formue, men med en saadan aarlig Indtægt, at han er i Stand til at give sit Barn en akademisk Uddannelse, omkommer ved et Ulykestilfælde, vil Barnets Skæbne allerede af den Grund forrykkes paa en meget følelig Maade, naar dets Uddannelse skal lægges helt om, fordi det har mistet sin Forsørger. Jeg synes derfor, der ligger en meget rimelig Tanke til Grund for Bestemmelsen, og jeg beder om, at man vil lægge Mærke til, at det dog er opstillet som Vilkaar for en saadan fortsat Børneunderstøttelse, at der skal være Trang til Stede. Understøttelse ydes altsaa ikke, hvor der er tilstrækkelig Formue, eller hvor vedkommende Enke maa ske hartilstrækkelig Indtægt ad anden Vej. Der skal være Trang til Stede, men i saa Tilfælde forekommer det mig, at det er naturligt, at der ydes Hjælp til fortsat Uddannelse. Det Tilfælde kan ogsaa meget godt tænkes, at vedkommende Barn ved Ulykken bliver helt forældreløs, og i saa Fald forekommer det mig endnu mere paakrævet, at der ydes en saadan Hjælp.

Det ærede 12te Medlem for 6te Kred (S. Thomsen) fandt, at Haandbagage er opført med for stort et Beløb. Jeg tror ikke, man ret vel kan komme bort fra dette Beløb. Det er dog ikke utænkeligt, at en rejsendes Haandbagage i vore Tider kan andrage et Beløb paa 2 000 Kr. Det er ikke blot den Bagage, man medfører i Kupeen, men kan ogsaa være den, som man har indskrevet, og da forekommer Beløbet mig ikke urimeligt, idet der jo er Tale om en Maksimumsgrænse. Det ærede

2det tingvalgte Medlem (Godskesen) gjorde her en Bemærkning om, at det ikke udtrykkelig er anført, at for Erstatningen efter § 5 gælder de samme Erstatningsbetingelser som efter § 1. Nej, nu da det ærede Medlem siger det, kan jeg godt se, at dette ikke staaar der udtrykkelig, og det kunde naturligvis være rigtigt, om det stod der. Jeg tror imidlertid, at alle umiddelbart vil læse disse Paragraffer i Fortsættelse af hinanden med den Fortsættelse, at det her drejer sig om at give Erstatningsregler for rejsende og den Bagage, de medfører paa Rejsen; men jeg er villig til at undersøge, om man ved en ændret Redaktion udtrykkelig kunde præcisere, at der her selvfølgelig gælder de samme Erstatningsbetingelser som for de rejsende selv. Det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) fandt, at der dog vistnok kunde tiltrænges adskillige Bestemmelser til yderligere Begrænsning af Banernes Ansvar i visse Tilfælde. Han nævnte f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorvidt en Enke skulde vedblive at have Erstatning, selv om hun giftede sig igen. Jeg tror ikke, at det vil være muligt i Loven selv at komme ind paa en saa detailleret Bestemmelse af, hvorledes man skal forholde sig i hvert enkelt Tilfælde, som det ærede Medlem ønsker. Det vil sikkert være rigtigt at overlade alle disse Enkeltheder til Kommissionens Afgørelse, saaledes at den i det givne Tilfælde fastsætter, under hvilke Vilkaar den Erstatning, som ydes, eventuelt maatte bortfalde. Jeg tror ikke, at det er nogen Nytte til i selve Loven at komme ind derpaa; det vil være en Svækkelse af Kommissionens Handlefrihed i det givne Tilfælde.

Det ærede 2det tingvalgte Medlem (Godskesen) anerkendte i meget høj Grad hele det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget og fremhævede den Forhandling, som i 1914—15 blev ført om Lovforslaget angaaende Erstatning for Brandfare i hvilket dette Princip ikke fandtes, medens det altsaa findes i det foreliggende Lovforslag. Jeg vil gerne erklære mig enig med det ærede Medlem i, at jeg ikke den Gang kunde sympatisere med de Anskuelser, han gjorde gældende med Hensyn til Erstatningsansvaret for Brandfare, og jeg vil endnu den Dag i Dag med Hensyn til Brandfare foretrække Regler af den Beskaffenhed, som jeg den Gang foreslog. Helt anderledes stiller jeg mig og har altid stillet mig til Spørgsmaalet om Skade paa Personer. Her har man efter min Mening ingen anden naturlig Udvej end